

Lucia KOPRIVOVÁ Môj domov - môj hrad

Spoznala som mladíka. Nemal viac ako 28 rokov. A už za tú krátku dobu ho sám život zaškoliil.

Rozpovedal mi svoj životný príbeh, ktorý sa mi zdal tak trochu priťahnutý za vlasy, ale okolnosti ma prinútili veriť mu. Ale k tomu sa ešte dostaneme. Pozorne počúvajte (alebo čítajte).

I Hej, Jožo pozri sa na tie plány, že sú úžasné. Pozri sa, tadeto cez parcelu potečie potok a vidíš tamto hore, tam dám vybudovať jazero. Bude to veľkolepý barák. Všetok nábytok som dal vyrobiť ako presnú kópiu nábytku Ľudovíta XIV. A vo vnútri bude nádherné mramorové schodište. Na stenách budú visieť obrazy z Louvru a v bazéne bude namiesto vody šampanské. - takto sa vychvaľoval v krčme u Skákavého konika náš dotyčný.

I No to ti prajem. Tvoja žena sa bude mať ako v bavlnke.

I Ale čo jedna žena, ja ich teraz môžem mať tisíce.

I Ale, Fero, nebodaj si vyhral v lotérii?

I Vieš kamoško, niekto pre peniaze musí tvrdo pracovať a k niekomu idú samé.

I Tak to ti úprimne závidím. V tej hnusnej VSŽ robím už 25 rokov a stále nič. Ani len prémie mi nedajú.

Dnes majú asi mladí väčšie šťastie, - bedákal Jožo.

O 2 roky neskôr v tej istej krčme:

I Hej, Jožo, pozri sa tunák do novín. Nie je to ten tvoj kamarát? No veď vieš, ten ako sa vychvaľoval s tým domom, - upozorňuje Miloš.

I Ukáž to sem. A veruže ty máš pravdu, je to on. Pozri sa, obvinili ho vrah z brania úplatkov.

I A ja som sa u šéfa sťažoval, že mladí majú viac ako my. Dokonca mi šéf pohrozil výpoveďou. A tutok to máme. Vidíš ako si holúbok zarabal? - pohoršuje sa Jožo.

I No veď hej, vidím. Vieš, ale jedno má ten chlapec isté. Už sa nikdy nebude musieť obávať o strechu nad hlavou. Teda aspoň najbližších 20 rokov.

I Áno, chlapec získal svoj hrad, aj keď nie v nóbl štvrti, ale len v Leopoldove.

Vybrané práce boli ocenené v Literárnej súťaži žiakov a študentov o Cenu primátora mesta Pezinok.

Ocenení účastníci literárnej súťaže.

Katarína BOČEVOVÁ Dlane

Do dlane sa mi skryl deň, všetko utíchlo.

No dlane sú dve. To noc vykukla spoza prstov a obklopila moje šťastie.

Učupená, zahalená láskou cítim farby.

Rátať hviezdy sa mi zachcelo, cez otvorené dlane nazrieť chcem do tajov.

Som šťastná.

Len tak sa rozbehnúť po lúke plnej ranej rosy.

Smiať sa a lietañ.

Do dlane sa mi skryl deň, všetko utíchlo.

No dlane sú dve. Ako Ja a Ty.

Sme dvaja pocestní blázni, ktorí sa rozhodli ísť pešo na mesiac.

Len tak roztvoriť náruč a objat' celý svet,

zasiať v srdciach mier.

Do dlane sa mi skryl deň, všetko má zmysel.

No dlane sú dve. To noc vykukla spoza prstov

a obklopila naše šťastie...

Linda PIKTOROVÁ Bez konca

Ďalšie zimné ráno. Tmavé a sychravé ráno a ja si beriem svoju deravú a špinavú deku a chystám sa sadnúť si na ulicu plnú uponáhľaných ľudí. Veď hádam sa niekto pristaví a zľutuje sa nado mnou, nad chudákom. Pozriem do skrinky s jedlom, ale nájdem len samé prázdne obaly. Pri zatváraní skrinka hrozne zaškripe a pes, môj chudák pes, začne štekať. Utiším ho pomaly, ale predsa. Počujem dupot na schodoch do mojej izby. Samozrejme, domáca. "Koľkokrát som ti vravela, aby to psisko už neštekalo?! A kedy mi dáš peniaze? Sľúbil si mi ich minulý týždeň a stále nič. Ak ich doobeda nedonesieš, zbalíš si handry a vypadneš!" kričí a pozerá na mňa ako na kopy humusu. Prisahám, že dnes jej tie peniaze dám, aj keď v to vôbec nedúfam.

Psa dávam na vôdzku, ak sa tak dá ten kúsok špagáta nazvať, zabalím sa do deky, utiahnem na krku letnú šatku a nasadím si deravé rukavice. Pomaly vychádzam von.

Z myšlienok ma preberie silný náraz vetra. Ako to, že je tu taká zima? Veď sú všetky okná pozatvárané!...aha...práve preto tu tak

mrzne. Som na ulici. Tu by ma viac potešilo, keby boli okná otvorené dokorán.

Pomaly prichádzam na svoje zvyčajné miesto na námestí. Na autobusovej zastávke mrzne pár mladých ľudí. S odporom odvrátia zrak a nastupujú do autobusu, ktorý práve prišiel. A opäť som sám. Ako každé ráno. Prach v silnom vetre poletuje a pichá ma v očiach. Kam sa ten vietor ponáhľa? Kam sa ponáhľajú ľudia? Kladiem si otázky a kráčam k trafike, kde sa schovám pod búdku. Sadnem si k rohu kde najmenej fúka a pes si mi ľahne k nohám.

Ako verí svojmu pánovi! A pán ho sklame. Už dnes budeme obaja spať na ulici. Vo vzduchu poletujú odpadky a narážajú o búdku. Nerýtmické buchotanie vytvára zvláštnu clivú melódiu. Viečka sa mi zatvárajú a odrazu...snívam? Priamo predo mnou letí kúsoček...čo je to? Ústrižok z novín, alebo bankovka? V tejto chvíli bankovka, to by bol zázrak! Bežím pre tú vec...áno, stal sa zázrak!!! Teraz mám peňazí dost. Vydržia mi na mesiac! Kúpim jedlo pre seba aj pre psa, zaplatím nájomné a ešte mi aj zvýši. To je šťastie. Neskutocné! Pes vycíti moju radosť a začne vrtieť chvostom.

Musím to osláviť. Ponáhľam sa

Radovan MATONOG Dva mesiace prázdnin

Nastalo leto,
a s ním,
aj čas prázdnin.

Triedy, lavice
všetko žíva prázdnotou.
Školy, školskú dochádzku
to všetko,
vystriedali letné tábory.

S letnými táborami prichádzajú,
letné lásky, prvé bozky,
ale aj sklamania.
Taktiež nové dobrodružstvá,
s ktorými prichádzajú,
aj nové priateľstvá.

No, ale dva mesiace,
tie uplynú, ako voda.
Ani sa nenazdáš,
a prázdniny sú preč.
Ostali len spomienky,
a fotiek pár.

Škola, školská dochádzka,
prichádza zas.
Stres z skúšaní a písomiek
začína zas.

Dva mesiace v škole,
tie nám pripadajú,
akoby trvali večnosť.
Ale dva mesiace prázdnin,
ubehnú,
že ani nevieme ako.

Tak, treba žiť a vychutnávať,
každú minútu, hodinu,
ba aj celý deň,
naplno.

do staničnej krčmy. Takáto udalosť sa nestáva v mojom živote každý deň. Sadám si za pult, pes čaká vonku, a objednáť poldecí. Len jedno, jedině. Ach.. skvelý pocit. Hádám.. si dám... ešte jedno, veď mi nemôže uškodiť.

Zabudnem na zimu, horúčava mi udrie do tváre a lezie po celom tele, pod golier, do uší, po korienky vlasov. Zhorím... Pivko! Áno, ochladí ma pivko! Lejem ho do hrdla.. jedno, druhé, tretie. Skvelá chuť. Ešte cigaretku, tú, najlepšiu! ... hik... hik... hik... platím! Koľko.. hik...? Čože? Ale veď toľko nemám!

V tej sekunde akoby sa mi zrútil svet. Čašník ma vykopne von.

Premrznutý pes pozerá na mňa s nádejou v očiach a mne sa správi zle nielen v žalúdku, ale aj na duši. Pomaly kráčam späť na námestie. Búdku je plná ľudí. Ich nevlúdne pohľady mi dajú jasne najavo, že do nej nepatím. Na mojom mieste na námestí už tiež sedí niekto iný a tak idem... domov. Domov?! Kľučí pes a aj môj žalúdok.

Pred bránou do penziónu sa povalujú všetky moje veci. Sadám si na najbližšie schody. Pozerám na očiach ľudí, ktoré sa pred mojimi očami menia každú sekundu.

Ostáva len pes.

... a svet je taký uponáhľaný...